

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยกับประเทศแคนาดา
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศแคนาดา

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่
เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่ปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน จ่ายโดยวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่
 - ในกรณีประเทศแคนาดา

- ภาษีเงินได้บังคับจัดเก็บโดยรัฐบาลแคนาดา

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีแคนาดา")

(ข) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ
- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน รัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้แกกันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2

บทนิยาม

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

- (ก) (1) คำว่า "ประเทศแคนาดา" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตของประเทศแคนาดา รวมทั้งพื้นที่ใดที่อยู่นอกทะเลอาณาเขตของประเทศแคนาดาซึ่งตามกฎหมายของประเทศแคนาดา และตามกฎหมายระหว่างประเทศเป็นพื้นที่ซึ่งประเทศแคนาดาอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้พื้นท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้นๆ ได้
- (2) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดไว้ หรืออาจกำหนดในเวลาต่อไปให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิได้ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้พื้นท้องทะเลและทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้พื้นท้องทะเล
- (ข) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทยหรือประเทศแคนาดาแล้วแต่บริบทจะกำหนด

- (ค) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดก ทรัสต์ บริษัท ห้างหุ้นส่วนและคณะบุคคลอื่นใด
- (ง) คำว่า "บริษัท" หมายถึง บริษัท นิติบุคคล หรือหน่วยซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (จ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ฉ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (1) ในกรณีของประเทศแคนาดา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสรรพากร หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
 - (2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
- (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีแคนาดาหรือภาษีไทยตามที่บริบทจะกำหนด
- (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
- (1) บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
 - (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนและสมาคมที่ได้รับสถานภาพเช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (ณ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือเดินทะเล หรือทาง อากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีที่การเดินทางนั้น มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อขนส่งผู้โดยสาร หรือสินค้าระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐ หนึ่ง

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญาจะมีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น เกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ 4
ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ" หมายถึงบุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่จะต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการ สถานจดทะเบียน บริษัท หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทาง เศรษฐกิจ ใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนมีที่อยู่เป็น ปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีอยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีอยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐหนึ่งรัฐใด ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบริษัทดังกล่าวดังนี้

(ก) ให้ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนเป็นคนชาติ

(ข) ถ้ามิได้เป็นคนชาติของรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งตนมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

4. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาหรือบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาพยายามแก้ไขปัญหาและกำหนดแนวทางปฏิบัติที่จะใช้อนุสัญญากับบุคคลเช่นว่านั้น โดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะรวมถึงโดยเฉพาะ

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสำหรับบุคคลอื่น และ

(ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือแหล่งอุตสาหกรรมชนิดอื่นใด

3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงต่อไปนี้เป็นด้วย

(ก) ที่ดินก่อสร้างหรือโครงการก่อสร้าง หรือโครงการประกอบหรือกิจการควบคุมตรวจตราที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษา โดยวิสาหกิจผ่านลูกจ้าง หรือบุคคลอื่นสำหรับ โครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่ดินโครงการ หรือกิจกรรมเช่นว่านั้นจะมีอยู่ในระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลาด้วยกันแล้วมากกว่าหกเดือน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือน

4. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของ หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดง

- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมซื้อสหเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมใดๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือการสนับสนุนสำหรับวิสาหกิจนั้น
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงดำเนินกิจกรรมดังกล่าวในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกันอันใดอันหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดอันมีผลจากการรวมกันดังกล่าวของสถานธุรกิจประจำนั้น มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือการสนับสนุน

5. บุคคลใด (นอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6) กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ถ้า

- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัย ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงกิจกรรมที่กล่าวไว้ในวรรค 4 ซึ่งหากดำเนินการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำใดแล้วจะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำนี้ เป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น
- (ข) บุคคลนั้นเก็บรักษาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ และ ดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าจากมูลภัณฑ์ดังกล่าวในนามของวิสาหกิจนั้นเป็นประจำให้แก่ ผู้สั่งซื้อ หรือ
- (ค) บุคคลนั้นจัดหาได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกอย่างเป็นปกติวิสัยซึ่งใบสั่งซื้อทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ หรือเพียงเพราะได้มีการเก็บรักษาในอีกรัฐหนึ่งซึ่งมูลภัณฑ์สิ่งของไว้กับตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ และตัวแทนนั้นดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าจากมูลภัณฑ์ดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเหล่านั้นกระทำการตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้จะไม่ถือว่าตัวแทนเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้ากระทำการเป็นตัวแทนโดยเฉพาะหรือเกือบโดยเฉพาะเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้นและดำเนินกิจกรรมใดๆ ที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 5

7. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของ บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

บทที่ 3

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่ง ทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใด ให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินใน อสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่งและทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็น อสังหาริมทรัพย์
3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ ในรูปอื่น และกำไรจากการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินเหล่านั้น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และกับเงินได้จาก อสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจอีกรัฐหนึ่งถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบหรือได้ประกอบธุรกิจดังกล่าวข้างต้น กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บ ภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของ สถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับถ้าหากว่าสถานประกอบการ ถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากซึ่งประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือ คล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร

3. ในการกำหนดค่าใดของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้นของวิสาหกิจ (นอกเหนือไปจากค่าใช้จ่ายซึ่งจะหักมิได้ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจที่แยกต่างหาก) รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น โดยมีเงื่อนไขว่าค่าใช้จ่ายเหล่านั้นเกี่ยวพันโดยตรงหรือจัดสรรอย่างสมเหตุผลแก่การดำเนินการของสถานประกอบการถาวร
4. มิให้ถือว่ากำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
5. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อนๆ กำไรที่จะถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดโดยวิธีเดียวกันปีต่อปี เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
6. ในกรณีที่กำไรรวมถึงรายการเงินได้ ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่นๆ แห่งอนุสัญญาฯ ในกรณีนั้นบทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น
2. เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษีที่บังคับจัดเก็บ
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะใช้บังคับกับเงินได้หรือกำไรที่กล่าวถึงในวรรคก่อนๆ ด้วยซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่มหรือธุรกิจร่วม

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงโดยทางอ้อม ในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในกรณีหนึ่งกรณีใดที่ได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสอง ในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ในกรณีนั้นถ้าใด ๆ ซึ่งควรจะมิแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นอาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรวมไว้ซึ่งกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ได้เสียภาษีไว้แล้วในอีกรัฐหนึ่งนั้น เข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจแห่งรัฐของตนและจัดเก็บภาษีจากยอดกำไรเช่นว่านั้นและกำไรที่ได้รวมไว้เป็นกำไรซึ่งจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าหากว่าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดปรับปรุงเช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร
3. รัฐผู้ทำสัญญาจะไม่เปลี่ยนแปลงกำไรของวิสาหกิจในสภาวะการณ์ที่ได้กล่าวถึงในวรรค 1 หลังจากการสิ้นสุดเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายของรัฐนั้น และในกรณีใดก็ตาม หลังจากหกปี นับจากวันสิ้นปีที่กำไรซึ่งจะถูกเปลี่ยนแปลงนั้นได้เกิดขึ้นแก่วิสาหกิจของรัฐนั้น
4. บทบัญญัติในวรรค 2 และ 3 ไม่ใช่บังคับกับกรณีการถือโงง การไม่ชำระหนี้โดยจงใจหรือการละเลยรวมทั้งกรณีที่วิสาหกิจมิได้ยื่นแบบแสดงรายการ ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายของรัฐที่วิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล อาจเก็บภาษีในประเทศแคนาดาตามกฎหมายของประเทศแคนาดา แต่ภาษีที่เก็บจะไม่เกินร้อยละ 15 ของเงินปันผลทั้งสิ้น บทบัญญัติในวรรคนี้นี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนตัวที่เกี่ยวกับกำไรที่ใช้จ่ายเป็นเงินปันผลนั้น
3. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดาซึ่งเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามกฎหมายของประเทศไทยแต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัท ไม่รวมห้างหุ้นส่วน ที่ถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทไทย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 15 ของเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทไทยผู้จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการ อุตสาหกรรม
 - (ข) ร้อยละ 20 ของเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ ทั้งปวง

บทบัญญัติในวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่ใช้จ่ายเป็นเงินปันผลนั้น

4. คำว่า "เงินปันผล" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องหนี้ อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้ที่อยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

5. คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

(ก) กิจการใดๆ ซึ่งประกอบ

- (1) การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป
- (2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
- (3) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ ก๊าซ หรือการส่งน้ำ หรือ
- (4) การเกษตร การป่าไม้ การประมง และการทำไร่ทำสวน และ

(ข) กิจการอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรม และ

(ค) กิจการอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทย อาจประกาศให้เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

6. บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการบริการส่วนบุคคลอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

7. ในกรณีที่บริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินเงินปันผลที่จ่ายนั้น ได้เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นและจะไม่กำหนดให้

กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้น จะประกอบขึ้นด้วยกำไร หรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

8. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในอนุสัญญานี้

- (ก) บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและมีสถานประกอบการถาวรในประเทศแคนาดาตามบทบัญญัติของกฎหมายแคนาดา ยังคงต้องเสียภาษีเพิ่มเติมที่เก็บจากบริษัทนอกเหนือไปจากบรรษัทแคนาดา แต่อัตราภาษีเช่นว่านั้นต้องไม่เกินกว่าร้อยละ 15
- (ข) บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดาและมีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทย ยังคงต้องเสียภาษีในการส่งกำไรออกจากประเทศไทยตามบทบัญญัติของกฎหมายไทย แต่อัตราภาษีเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ 25

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม อาจเก็บภาษีจากดอกเบี้ยเช่นว่านั้นได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ในดอกเบี้ยนั้น ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ถ้ารัฐนั้นเป็นประเทศแคนาดา ร้อยละ 15 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น

(ข) ถ้ารัฐนั้นเป็นประเทศไทย

(1) ร้อยละ 10 ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดย สถาบันการเงินใด (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) และ

(2) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ ทั้งปวง

3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี้ยซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้คำว่า "รัฐบาล"

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

- (2) ส่วนราชการและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (3) สถาบันต่างๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้ระบุและตกลงกันไว้ในสาส์น ที่แลกเปลี่ยนกัน ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา
- (๗) ในกรณีของประเทศแคนาดา หมายถึง รัฐบาลของประเทศแคนาดา และให้รวมถึง
- (1) ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - (2) ส่วนราชการและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (3) บริษัทพัฒนาการส่งออกแห่งประเทศไทย

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งค่าพรีเมียมและรางวัลอันติดพันอยู่กับหลักทรัพย์พันธบัตร หรือหุ้นกู่เช่นนั้น และเงินได้ซึ่งจะถูกจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมตามกฎหมายของรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม คำว่า "ดอกเบี้ย" จะไม่รวมถึงเงินได้ตามข้อ 10

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์ในดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือประเทศใดประเทศหนึ่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติ ข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้เป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้เป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระจะคงถูกเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม อาจเก็บภาษีคำสิทธิเช่นว่านั้นได้ด้วยในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์คำสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บนั้นต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 2 คำสิทธิประเภทคำลิขสิทธิ์และการจ่ายอื่นๆ ที่คล้ายคลึงกันในส่วนที่เกี่ยวกับการผลิตหรือการออกแบบวรรณกรรม ละคร ดนตรี หรืองานศิลปะ (แต่ไม่รวมถึงคำสิทธิที่เกิดจากฟิล์มภาพยนตร์หรืองานบนแผ่นฟิล์มหรือวิดีโอเทปที่ใช้กับโทรทัศน์) ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่คำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ในคำสิทธินั้น ภาษีที่จัดเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
4. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าในรูปใดที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการจำหน่ายจ่ายโอน หรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์ และรวมทั้งการจ่ายไม่ว่าในรูปใดในส่วนที่เกี่ยวกับฟิล์มภาพยนตร์ และงานบนแผ่นฟิล์ม หรือวิดีโอเทปสำหรับใช้กับโทรทัศน์
5. บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากคำสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจหรือประกอบกิจการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการบริการส่วนบุคคลอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นว่านั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
6. จะถือว่าคำสิทธิเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายคำสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีนั้นให้ถือว่าคำสิทธิเช่นว่านั้นเกิดในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่
7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น คำสิทธิที่จ่าย เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังเท่านั้น ในกรณีเช่นว่านี้ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นจะยังคงถูกเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายจ่ายโอนอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนอสังหาริมทรัพย์อันประกอบเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลอิสระ รวมทั้งผลได้ดังกล่าวจากการจำหน่ายโอนสถานประกอบการถาวรนั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
3. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนเรือเดินทะเล หรืออากาศยานที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ในการจราจรระหว่างประเทศ และอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น
4. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอน ของ
 - (ก) หุ่นของทุนเรือนหุ้นของบริษัทที่มีทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และ
 - (ข) ผลประโยชน์ในห้างหุ้นส่วน ทรัสต์ หรือกองมรดก ที่มีทรัพย์สินส่วนใหญ่ประกอบด้วยอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" รวมถึงหุ้นของบริษัทที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) หรือผลประโยชน์ในห้างหุ้นส่วน ทรัสต์ หรือกองมรดกที่กล่าวไว้ใน อนุวรรค (ข)
5. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินใด นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2, 3, และ 4 ข้างต้น และวรรค 4 ของข้อ 12 จะเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายจ่ายโอนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
6. บทบัญญัติแห่งวรรค 5 จะไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่จะเก็บภาษีตามกฎหมายของตน จากผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินของบุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และได้เคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกในเวลาใดเวลาหนึ่งระหว่างหกปีในทันทีทันใดก่อนการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินนั้น

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลอิสระ

1. เงินได้ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือ กิจกรรมอื่นที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมเช่นนั้นกระทำขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการวิชาชีพเช่นนั้นหรือกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นอิสระอื่นที่กระทำขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ซึ่งรวมกัน แล้วเกิน 90 วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง หรือ
- (ข) ผู้รับมีฐานประกอบการประจำอยู่เสมอในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
- (ค) เงินได้นั้นตกเป็นภาระของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวรที่ตั้ง อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ในกรณีเช่นนั้น รัฐอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้เฉพาะเงินได้ที่อาจถือโดยสมเหตุสมผลว่าเป็นของกิจกรรมเหล่านั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" รวมถึง โดยเฉพาะ กิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าการทำงานนั้นจะกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากมีการทำงานเช่นนั้นค่าตอบแทนที่ได้รับจากการทำงานนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค 1 ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาได้รับเนื่องจากการทำงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาซึ่งรวม กันแล้วไม่เกิน 183 วันในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
- (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่ อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งและ
- (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระของสถานประกอบการถาวรหรือ ฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นของข้อนี้ ค่าตอบแทนเนื่องจากการทำงานในเรือเดินทะเล หรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการ หรือในหน่วยงานที่คล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่นักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ และนักดนตรีได้รับ และที่นักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งได้มีการแสดงกิจกรรมเหล่านั้น

2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ขัดแย้งกับค่าตอบแทน หรือ กำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกันที่นักแสดงและนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญา หากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายใดๆ ของอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีที่เกิดกิจกรรมต่างๆ ดังกล่าวในวรรค 1 ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายใดๆ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดให้มีกิจกรรมดังกล่าว

4. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้นๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 7, 14, และ 15

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้สำหรับการทำงานในอดีตไม่ว่าจะเป็นการจ่ายเป็นงวดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
2. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค 1 ค่าตอบแทนการทำงานในอดีตเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายเงินได้เช่นว่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นหรือไม่ มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง และเงินได้นั้นได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น จะถือว่าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือองค์การนั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม จะเก็บภาษีค่าตอบแทนดังกล่าวได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าบริการนั้นมีขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง
 - (1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ
 - (2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

เงินที่จ่ายให้นักศึกษา ผู้ฝึกงาน หรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจ ผู้ซึ่งเป็นหรือวันก่อนหน้ามาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นเพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการอบรมจะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าเงินที่จ่ายนั้นเกิดจากแหล่งของรัฐนั้น

ข้อ 21

เงินได้อื่นๆ

1. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 2 บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญาจะเก็บภาษีได้ในรัฐนั้นเท่านั้น
2. อย่างไรก็ตาม ถ้าเงินได้เช่นว่านั้นได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เงินได้จากมรดก หรือทรัสต์ ซึ่งได้มาจากแหล่งในประเทศแคนาดาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าของผลประโยชน์เงินได้นั้น ภาษีที่จัดเก็บในประเทศแคนาดาจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนเงินได้ทั้งหมด

บทที่ 4

วิธีการป้องกันการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 22

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ในกรณีของประเทศแคนาดา ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนดังต่อไปนี้
 - (ก) ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติที่มีอยู่ของกฎหมายของประเทศ แคนาดาเกี่ยวกับการหักจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศแคนาดาด้วย ภาษีที่จ่ายนอกอาณาเขตของประเทศแคนาดาและภายใต้การแก้ไข บทบัญญัติเหล่านั้นในภายหลัง ซึ่งจะไม่กระทบกระเทือนต่อหลักการทั่วไปในที่นี้ และเว้นแต่ว่าตามกฎหมายของประเทศแคนาดา กำหนดการหักหรือการผ่อนผันไว้มากกว่า ให้หักภาษีที่ต้องชำระใน ประเทศไทยที่เก็บจากกำไรเงินได้ หรือผลได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้จากภาษีแคนาดาที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับกำไร เงินได้หรือ ผลได้เช่นว่านั้น
 - (ข) ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติที่มีอยู่ของกฎหมายของประเทศแคนาดาเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนส่วนเกินที่ได้รับยกเว้นของกิจการร่วมกับต่างประเทศ และภายใต้การแก้ไขบทบัญญัติเหล่านั้นในภายหลังซึ่งไม่กระทบกระเทือนต่อหลักการทั่วไปในที่นี้ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการคำนวณภาษีแคนาดา ในการคำนวณเงินได้ที่ต้องเสียภาษีของบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา จะยอมให้หักเงินปันผลใดที่บริษัทรับจากส่วนเกินที่ได้รับยกเว้นของกิจการร่วมกับต่างประเทศที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย
2. ในกรณีของประเทศไทย ให้หลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนดังต่อไปนี้

จำนวนเงินภาษีที่ต้องชำระในประเทศแคนาดา ภายใต้กฎหมายของแคนาดาและตามบทบัญญัติของอนุสัญญาไม่ว่าจะชำระโดยตรงหรือโดยถูกหักไว้โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งต่างๆ ภายในประเทศแคนาดา ซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศแคนาดาจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระสำหรับเงินได้นั้น แต่ต้องเป็นจำนวนที่ไม่เกินกว่าสัดส่วนของภาษีไทยซึ่งเกิดจากเงินได้เช่นว่านั้นต่อเงินได้ทั้งหมดที่ต้องเสียภาษีไทยเพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดเงินได้ทั้งหมดนี้ จะไม่คำนึงถึงผลขาดทุนที่เกิดขึ้นในประเทศใด

3. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค 1 (ก) คำว่า "ภาษีที่ต้องชำระในประเทศไทย" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนใดๆ ที่ควรจะต้องชำระเป็นภาษีไทยสำหรับปีใดๆ แต่ไม่ได้ชำระเพราะได้รับยกเว้นหรือลดภาษีเพื่อมุ่งส่งเสริมพัฒนาการทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์ วิทยาศาสตร์ การศึกษาหรือการพัฒนาอื่น ในประเทศไทย สำหรับปีนั้นหรือส่วนใดของปีนั้นตาม

(ก) บทบัญญัติของกฎหมายจูงใจพิเศษ ซึ่งมีขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทย ตราบเท่าที่บทบัญญัตินี้ยังคงใช้บังคับ และมีได้แก่ใจตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญาฯ นี้ หรือได้มีการแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัตินี้ดังกล่าว หรือ

(ข) บทบัญญัติอื่นใดซึ่งอาจบัญญัติขึ้นภายหลังเพื่อยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐ ผู้ทำสัญญาทั้งสองได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ถ้าบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้มีการแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่าภาษีแคนาดาจะไม่ได้รับการผ่อนผันตามวรรคนี้ใน ส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งใดๆ ถ้าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาซึ่งเริ่มต้นเกินสิบปี หลังจากได้มีการยอมให้ยกเว้นหรือลดภาษีไทยในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้เหล่านั้นเป็นครั้งแรก โดยมีเงื่อนไขว่าการหักใดๆ จากภาษีแคนาดา ที่ให้ตามบทบัญญัติของวรรคนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปีผล หรือดอกเบี้ย ที่จ่ายให้กับบุคคลธรรมดาจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนทั้งสิ้นและในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปีผลที่จ่ายให้กับบริษัท นอกเหนือจากบริษัทที่กล่าวถึงในวรรค 3 ของข้อ 10 หรือในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายให้กับบริษัทจะต้องไม่เกินร้อยละ 20 ของจำนวนทั้งสิ้น

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ถ้าไร เงินได้ หรือผลได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งตามอนุสัญญาฯ นี้ให้ถือว่าเกิดขึ้นจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ 5

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 23

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้เสียภาษีใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

2. ภาษีที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

3. ไม่มีข้อความใดในข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคำลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผันและการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี เนื่องจากมีสถานะเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบต่อครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคนในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรง หรือทางอ้อมจะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคนในรัฐที่สามเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีซึ่งเป็นเรื่องของอนุสัญญานี้

ข้อ 24

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้คนต้องเสียภาษีโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลนั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ โดยไม่คำนึงถึงทางแก้ไขที่มีอยู่ในกฎหมายภายในของรัฐทั้งสอง เป็นลายลักษณ์อักษรระบุเหตุผลของการเรียกร้องให้มีการทบทวนการเก็บภาษีเช่นนั้นเพื่อให้ได้รับการพิจารณา การยื่นเรื่องดังกล่าวจะต้องกระทำภายในสองปีนับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามที่กล่าวถึงในวรรค 1 ว่ามีเหตุสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้พยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นจากการตีความหรือการใช้ออนุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจปรึกษาหารือร่วมกันเพื่อพยายามตกลงกันใน
 - (ก) การแบ่งปันผลกำไรในแบบเดียวกันให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และสถานประกอบการถาวรของตนซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) การแบ่งปันเงินได้ในแบบเดียวกันระหว่างผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและบุคคลในเครือเดียวกันตามที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 9
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจปรึกษาหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีที่มีได้กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้

ข้อ 25

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่การเก็บภาษีตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับหรือการวินิจฉัยคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อจุดประสงค์เช่นว่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในกระบวนการพิจารณาในศาล โดยเปิดเผย หรือคำวินิจฉัยของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือ ความลับทางวิชาชีพ หรือ กรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี

ข้อ 26

ตัวแทนทางทูตและเจ้าหน้าที่กงสุล

1. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของตัวแทนทางทูต หรือเจ้าหน้าที่กงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย
2. โดยไม่ต้องคำนึงถึงข้อ 4 บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นบุคคลในขณะทูต สถานกงสุล หรือคณะทูตदारของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรืออยู่ในรัฐที่สาม เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ส่ง ถ้าบุคคลนั้นอยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐผู้ส่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงิน ได้ทั้งหมดของตนเช่นเดียวกันกับผู้มีถิ่นที่อยู่คนอื่นๆ ในรัฐผู้ส่งนั้น
3. อนุสัญญานี้จะไม่ใช้บังคับกับองค์การระหว่างประเทศ องค์กรขององค์การระหว่างประเทศหรือเจ้าหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศ และกับบุคคลซึ่งเป็นบุคคลในขณะทูต สถานกงสุลหรือคณะทูตदारของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐผู้

ทำสัญญารัฐหนึ่งและไม่อยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐใดรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้ทั้งหมดเช่นเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่คนอื่นๆ ในรัฐนั้น

ข้อ 27

กฎเบ็ดเตล็ด

1. บทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้จะไม่แปลความเป็นการจำกัดในวิธีใดๆ การละเว้น การยกเว้น การหัก เครดิต หรือการลดหย่อนอื่นๆ ในปัจจุบันหรือภายหลังที่ให้

(ก) โดยกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในการกำหนดการจัดเก็บภาษีโดยรัฐนั้น หรือ

(ข) โดยความตกลงที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจัดทำ

2. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาจะแปลความเป็นการป้องกันมิให้ประเทศแคนาดาเก็บภาษีจากจำนวนที่รวมเข้าไปในเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา ตามมาตรา 91 ของกฎหมายภาษีเงินได้ของประเทศแคนาดา

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจติดต่อกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้ออนุสัญญาฉบับนี้

บทที่ 6

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 28

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันโดยเร็วเท่าที่จะทำได้

2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญาจะมีผลใช้บังคับ

(ก) ในประเทศแคนาดา

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ แหล่งที่เกิดในจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และ

- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีแคนาดาอื่นสำหรับปีภาษีที่เริ่มต้น ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

(จ) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย ในจำนวนที่ได้จ่าย ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ 29

การเลิกใช้

อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งรัฐใด อาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบโดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ของปีปฏิทินใดๆ ภายหลังจากปีที่ห้า นับจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาจะสิ้นสุดการมีผลบังคับใช้

(ก) ในประเทศแคนาดา

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ แหล่งที่เกิด ในจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตให้แก่ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น และ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีแคนาดาอื่น สำหรับปีภาษีที่เริ่ม ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น

(จ) ในประเทศไทย

- (1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายในจำนวนที่จ่าย ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น และ
- (2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลแต่ละฝ่ายได้ลงนามสนธิสัญญา

ทำ ณ กรุงออกตาวา เมื่อวันที่ 11 เมษายน ค.ศ. 1984 คู่กันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ และไทย แต่ละภาษาถูกต้องเท่าเทียมกัน

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งแคนาดา

(ลงนาม) พลอากาศเอก สิทธิ เสวตศิลา
(สิทธิ เสวตศิลา)

(ลงนาม) ฯพณฯ โจ คล้าก
(โจ คล้าก)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ